

ASPIRIT ANIMALS™

ÎNFRUNTÂND TORENTUL

Cartea a cincea din seria Spirite-Animale

Tui T. Sutherland

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

KOVO

LOCUITORII ȚINUTULUI STETRIOL NUMEAU MUNTELE STÂNCA Cutremurătoare.

Știau cu aproximație unde se afla, în adâncul arid și pârjolit al continentului. Le era cunoscut murmurul zgomotos care cutremura întinderile dimprejur pe o distanță de kilometri întregi.

Și le era cunoscut numele creaturii sinistre care era întemnițată aici.

Dar cel mai limpede le era cunoscut faptul că oricine se apropia de acest loc își risca viața.

Prin urmare, nimeni nu mai venise la temnița gorilei Kovo de sute de ani. Și nici măcar nu ar fi fost ușor de ajuns aici, în caz că ar fi vrut cineva. Stânca Cutremurătoare se înălța în inima deșertului din Stetriol, la multe zile de călătorie depărtare de cea mai apropiată apă. Toate fațadele muntelui erau perfect verticale și netede, ca și cum cineva ar fi spintecat piatra cu un paloș mareț, dintr-o singură lovitură.

Vârful era atât de încins de soare, încât temperatura ajungea la aproape două sute de grade. Firește, nimeni nu

o măsurase cu precizie, dar suprafața aceea era suficient de fierbinte cât să provoace imediat arsuri grave oricărui picior sau oricărei ghetete sau labe care-ar fi îndrăznit să calce pe ea.

Temnița în sine părea să crească direct din creștetul stâncii, un păienjeniș vast de ramuri tari ca diamantele, de nezdruncinat. Luceau cu o sclipire albă, pură, orbitoare, mai ales înspre vârfulurile cele mai ascuțite, care încă sugerau forma coarnelor imense împlântate cu secole în urmă de către Tellun, Marea Fiară.

Și, firește, deasupra temniței plutea în văzduh vulturul Halawir, paznicul cu ochi ageri care îl supraveghea pe Kovo zi de zi și noapte de noapte.

Așadar, nici țipenie de om. Locul fusese părăsit în urmă cu mult, mult timp.

De aici și murmurul.

— Întâi am să-i jupoi de piele, mârâia o voce ca un tunet răzbind până la cei mai îndepărtați munți. Am să le spulber craniile între pumni. Am să le-mbrac oasele în mantiile lor verzi și-am să le dau foc căminelor. Cetățile lor se vor preface-n praf sub picioarele mele.

Ochii malefici ai lui Kovo, imensa gorilă, priveau cu ură printre crăpăturile cuștii. Blana sa neagră și groasă atârna greoi sub soarele fierbinte. Înăuntru nu avea loc să se plimbe, astfel încât ședea încruntat în așteptare, apăsător de gânduri sumbre, așa cum făcea de generații întregi. Din ziua întemnițării sale, răsăriseră și căzuseră în ruină regi și imperii întregi, dar el încă aștepta.

Și, așteptând, visa la momentul răzbunării.

— Am răpus patru Mari Fiare, bombăni el. Când îmi voi recăpăta libertatea, le voi pedepsi și pe aroganțele Mantii Verzi care le-au slujit. Le voi sfâșia în bucăți

spiritele-animale și apoi le voi nimici partenerii jigăriți cu mâinile mele. Pe unii îi voi sugruma încet, pe alții îi voi îneca, iar pe restul îi voi strivi sub tălpi.

Își trecu palma aspră peste suprafața coarnelor dimprejur.

În depărtare se auzi țipătul unei păsări de pradă, un sunet ascuțit și disperat risipindu-se în văzduhul tremurător.

— Nu mai e mult. Oameni neputincioși. Dacă-ș fi fost liber, am fi obținut deja toate talismanele. Am fi devenit împărați ai acestei lumi și toți ni s-ar fi închinat.

Se izbi de peretii cuștii și mușchii colosali îi zvâcniră de furie.

— Nu mai e mult. Momentul meu se apropie. În curând vor veni după mine, mormăi el, mijindu-și ochii pentru a privi micul petic de deșert pustiu care-i era vizibil. Gerathon e liberă de săptămâni întregi. Oameni leneși și detestabili. Poate că am să le smulg degetele.

Își înălță capul și își lărgi nările, adulmecând aerul. Pe chip i se întinse încet un rânjet șiret.

— Gerathon, strigă cutremurător. În sfârșit.

— Îți înțeleg nerăbdarea de a vărsa sângele dușmanilor, spuse un glas din spatele lui. Dar după atâtea secole de așteptare, ce importanță mai are o lună sau două?

— Voi aștepta oricât e nevoie pentru ca planurile mele să fie împlinite, spuse Kovo. Ieși la iveală.

Înainte ochilor îi apărură cu pași mărunți un băiat cu părul de nisip, care se opri la câțiva pași de cușcă, aproape de marginea netedă a prăpastiei din spate. Era mic și firav, abia dacă ajunsese la vârsta Fierii, iar pielea sa era acoperită de arsuri cumplite de la soare. Umerii îi erau străbătuți de răni lungi, sângerânde, și părea că nu observă fumul care se ridica dinspre tălpile aprinse ale încălțărilor. Dar poate

că asta se datora ființei dinăuntru lui, cea care privea cu adevărat prin cei doi ochi gălbui, ca de șarpe, cu pupilele mari, dilatate.

— O creatură neobișnuit de sfrijită pentru gustul tău, mârâi Kovo. Arată mai degrabă ca una dintre gustările tale decât ca un mesager.

Privi înspre cer, dar nu văzu nici urmă de Halawir. O coincidență fericită: paznicul său mereu vigilent lipsea tocmai în clipa sosirii noului musafir.

— A, sunt sigură că-l voi înfuleca mai târziu, spuse băiatul și, cu toate că nu vorbea chiar cu glasul lui Gerathon, pronunța cuvintele cu un șuierat sinistru care ducea cu gândul la șarpele Mare Fiară. Șșșșiiii... a trecut ceva timp. Ce-ai mai făcut?

— Foarte amuzant! se răsti Kovo.

Ochii săi întunecați sclipeau din adâncurile orbitelor, ascunși sub sprâncene fioroase.

— Ai venit să te lauzi cu libertatea ta?

— Nu, spuse Gerathon, pe un ton aproape compătimitor, atât cât îi permitea firea ei răutăcioasă. Am venit să-ți povestesc despre campanie și să-ți spun că totul merge foarte bine. Cuceritorii tocmai au furat Ursul Polar de Cristal de la piticaniile alea jerpelute de Mantii Verzi. Mai mult, am avut ocazia să o chinui psihic pe una dintre ele. Mama ei se numără printre creaturile mele. Vai, să-i fi văzut *fața* când propriul părinte a încercat s-o omoare. A fost *minunat*.

— Minunat, spuse Kovo. Nu-i nicio problemă că m-ați abandonat aici veacuri de-a rândul, important e că te distrezi.

— Se apropie și rândul tău la distracție, spuse Gerathon plictisită. Avem anumite metode prin care le urmărim pe Mantiile Verzi la fiecare pas și știm exact unde vor călători

cei Patru Pierduți în continuare. Ca de obicei. Vom pune mâna pe următorul talisman și-i vom strivi.

— Observ că nu i-ai strivit până acum, remarcă Kovo. Fii bună și explică-mi cum se face că gănganiile alea sunt încă în viață.

Gerathon dădu indiferent din mâna băiatului.

— Încă îmi sunt utili. Ne sunt *nouă* utili. Nouă și Regelui nostru Reptilă. Nu-ți face griji, vor muri cu toții în curând.

Băiatul icni brusc de durere și căzu în genunchi, lipindu-și palmele de piatră. Pielea i se acoperi imediat de arsuri și bășici.

— Fir-ar, șuieră Gerathon pe un ton ciudat de liniștit prin chipul contorsionat de durere al tânărului. În curând, haina asta jalnică nu-mi va mai fi de niciun folos. Poate c-ar fi mai bine să-i chem pasărea să-l ia.

— A, observă Kovo. Așa l-ai adus aici.

— Da. Am ales cel mai mic om cu puțință și ne-am folosit de Fiere ca să-i facem pereche o pasăre uriașă, răspunse ea.

Kovo își miji ochii către cer și zări două aripi mari — nu ale lui Halawir, de data asta — care dădeau rotocoale.

Băiatul se prăbuși cu totul și în aer se împrăștie un miros sfârâitor de păr ars.

— Mda, continuă Gerathon, creatura asta stă să moară. Ce gest plictisitor din partea lui. Se pare că deocamdată trebuie să ne luăm la revedere, Kovo.

— Stai, mârâi monstrul apucând coarnele de ren. Cât mai trebuie să aștept aici?

— Data viitoare când ne vom vedea, sâsâi încet șarpele în timp ce viața se scurgea din trupul băiatului, vom fi *amândoi* liberi. Și atunci întregul Erdas va fi al nostru.